

З ВОЛОДИМИРОМ Никифоровичем Канюкою спілкувалися неодноразово. Прямий, відвертий, зі швидкою реакцією, але виважений у словах і діях. Відчувається інтелект педагога і знання прав та обов'язків сільського голови. Мабуть, від матері, Віри Єрофіївни, інваліда Великої Вітчизняної, він всотав найкраще ще змалечку, торуючи собі дорогу у широкий світ. Щоправда, надто широкою і довгою вона не виявилася, бо де народився, там і приземлився — ось тут, у Бугрині. Можливо, це й природньо закономірно, бо, зважте, де б у який вирій не літали птахи, а весною вони вертають до рідного гнізда. І ті ж лелеки, як і напровесні радісно клекочать з висоти, примітивши свою, збудовану ж ними з гіллячяя домівку, і ті ж ластівки, які без карт і компасів добралися до вашої оселі, в якій виводили своїх ластовенят. Не зрозумієш, чи то батьки, чи діти прилетіли — всі вони однакові. Але рідної землі не забули, не поцуралися і не зрадили їй.

Так сталося і в його житті, пов'язаному з батьківським гніздом. В тому гнізді з'явилася ще одна вчительська сім'я Канюк — Володимир Никифорович з дружиною і двійкою дітей — десятикласниця Таня і семикласник Володя (назвали, як і батька). Щоправда, батько вже котрий рік зайнятий іншими турботами. Відтоді, як обрали його односельці сільським головою, прибавилося їх, ой прибавилося! Це ж вам не Федорівка, Майків чи Воскодави. Зважає лише на цифри: 1423 двори, 3766 чоловік, сім населених пунктів. більше 1300 пенсіонерів... А ще оці вітри перемін незрозуміло, з якого боку подують. А іще на території

сільради і ПСГП, і СГПП, і СВК, і СГП, ВАТ і фермерські господарства. Зверху звичніше керувати. А ось тут, на місці... Все пов'язане з тобою, з сільською головою, надією й опорою людей. Все, до дрібниці.

Хіба забудеш про все, що було? Як зараз бачить той день 25 грудня 1995 року Володимир Никифорович... Зима. Зупиняється котельня тодішнього колгоспу, яка жила теплом і школою, й інші

ся автомашина. Не одну годину потрібно було «чаклувати» над нею.

А як міняли жито на вугілля? А як на інші продукти обмінювали? Та хіба забути ті роки? Вони пройшли через серце, нервову систему і зарубцювалися в пам'яті: Інколи, відверто кажучи, хотілося плюнути на все і не перейматися. Такі думки закрадалися. Але були й інші: за тобою, Володимире, стоять люди зі своїми болями і пе-

— на перекладних.

Здається, наші села і ті, хто в них живе, пройшли історичний відрізок найтяжчої скрути. Помаленьку спинаємося на ноги. Хтось землетю зайнявся серйозно, інший — підприємництвом. Приємно, що в Бугрині млин побудований, цех з виготовлення вермішелі. А іще й зводиться пекарня, лазня... Є надія на світліші ранки. Однак і випробувань ще немало. І ляжуть вони на плечі

На вас надіються люди

важливі об'єкти. Причина: закінчився мазут, купувати його немає за що, ніхто не допомагає — всі в однакових умовах, спрямованих на виживання. Хоч гвалт кричи! Але вихід потрібно знаходити, бо сотні дітей вчать, і їм, як майбутньому, слід оволодівати знаннями. Кому ж, як не вчителю, це найбільш зрозуміло і припадає до серця? Кому ж, як не йому, сільському голові, болить душа за те, що і в дільничній лікарні така ж ситуація? Там мерзнуть і хворі, і медперсонал. Вся проблема за кільцювалася на ньому, Володимире Никифоровичу.

Іде він у Здолбунів, дістає оті електроплити. А вже встановлення їх було справою часу. Якщо конкретніше, то поки діти відпочивали на канікулах, в їх класах з'явилось тепло.

...Або бартерні операції, коли замість грошей, в тому числі і пенсіонерам, виплачували чим завгодно.

Згадується, як з Радивилова везли борошно. Мов на зло, в дорозі обламала-

чалями, вони ж тебе обирали на цю посаду, вони тобі довірили свою долю, і зрадити їх не маєш права...

Ці ж роки «підкинули» й криміналу, злочинства. Скільки доводилося виїжджати на місця злочинів у будь-яку пору. Або отой випадок з вбивством. Зайшов чоловік у сільраду і каже:

— Я вбив людину!

Спокійно так, аж не повірилося. Але все було насправді реальним. Вже пізніше дізнався, що «...працівники міліції оперативне розслідували факт злочину і виявили вбивцю». А його й не потрібно було виявляти. Він сам прийшов до Никифоровича і розповів про все.

Непроста ноша сільського голови, тим більше в такій сільраді, як Бугринська, де і шкіль багато, і закладів охорони здоров'я та культури, де раніше загострювалася релігійна ситуація. І всюди без втручання Володимира Никифоровича не обходиться. От якби ще якийсь транспорт, то все ж оперативніше було б. А так

активу сільради, її голови.

— Чи допомагають вам депутати? — питаю у Володимира Никифоровича.

— Звичайно!

Добрі слова адресує завідувачій Уголецьким ФА-Пом Ользі Леонтіївні Романюк, бригадиру Володимиру Сергієвичу Ковалю, іншим колегам, з якими ділить і радість, і печалі. У них спільний клубок проблем і їм приймати спільне рішення.

...Сьогодні знову день розпочнеться з турбот. Ити-муть у сільраду люди за допомогою. З кожним потрібно поговорити, не розчарувати. А іще ж віщий день-приймальня райдержадміністрації і районної ради. Також не медом підсолоджуватимуть, в кожному шпаринку заглянуть, червоними і чорними нитками вишиватимуть. Що ж поробиш, така вже доля сільського голови. Кріпиться, Никифоровичу, на вас надіються люди і вірять вам. Вірять як представнику влади, вчителю і порадику.

Євген ЛАНОВЕЦЬ.